

ရှင်နွယ်တန့်

အမုန်းကျိန်စာ

အပိုင်း(၁)

"မင်းတို့ လင်မယားက ဒီအိမ်ကြီးကို ဝယ်လိုက်ကြတဲ့ သူတွေလား"

မေးသံနှင့်အတူ ရောက်လာသော အမျိုးသမီးကြောင့် မျိုးမင်းဦးလည်း ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ဘာများ ဖြစ်လို့ ပါလိမ့်"

"ဪ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်က ဟိုဘက်အိမ်ကလေး အိမ်နီးနားချင်း ဆိုတော့ လာမိတ်ဆက် တာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်"

ဒေါ်ဝင်းနွယ်မှာ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေသော လင်မယား နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

"မင်းတို့ က ညားခါစပဲ ရှိသေးတယ်နဲ့ တူတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် အဒေါ်ရေ ကျွန်တော်တို့ က ညားတာ သုံးလလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်"

"အင်း ကောင်းပါတယ် အဒေါ်အမည်လည်း မှတ်ထား ဒေါ်ဝင်းနွယ်လို့ ခေါ်တယ် လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ရှိရင်လည်း ပြောနော် အားမနာနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့ အကူအညီလိုရင် ပြောပါမယ် ဒါက ကျွန်တော့် ဇနီးချောစုမေပါ ကျွန်တော်က မျိုးမင်းဦးပါ"

"အင်း အဒေါ်မှတ်ထား လိုက်ပါ့မယ် ဒါဆိုအဒေါ်ပြန်ဦးမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ အဒေါ်"

ထိုအမျိုးသမီး ထွက်သွားတော့ မျိုးမင်းဦးရဲ့ ဇနီး ချောစုမေမှာ ...

"ဟွန့် အဲဒီမိန်းမကြီး ကလည်း စကားအရမ်း များ တာပဲ ကိုကလည်း နော် သွားကိုဖြီးလို့ မပြောလိုက်ချင်ဘူး"

"ဪစုရယ် သူက လာပြောမှ ပေါ့ ကိုယ်က ပြန်မပြောလို့ မှ မကောင်းတာ ပြီးတော့ သူကဧည့်သည် ကိုယ်က အိမ်ရှင်လေ"

"ပြီးရော လာဝင်မယ်"

ထို့နောက် လင်မယား နှစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ လိုက်ကြတော့၏
။ တစ်ဖက် တွင် လည်း ဒေါ်ဝင်းနွယ်မှာ ...

"ယောက်ျားရေ ယောက်ျား"

"ဘာလဲဟ ဒီမိန်းမ"

"တော့်ကို ပြောစရာရှိလို့ "

ခင်ပွန်း ဖြစ်သူမှာ ဇနီးသည် အနားထိုင်ကာ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရင်း...

"ကဲ ... ပြော ဘာပြောမလို့ လဲ"

"ဟိုဘက်ခြံကိုလေ လူသစ်တွေ ရောက်နေပြီ"

"အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ မင်းသွားစပ်စု လာပြန်ပြီလား"

"ရှင်ကလည်း နော် ကျုပ်ကစပ်စုတာ မဟုတ်ပါဘူး သွားပြီး မိတ်ဆက်တာပါ"

"အေးပါ ဟုတ်ပါပြီ"

"ပြီးတော့လေ သိလား ယောက်ျား ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးက ငယ်ငယ်ချောချော လေးတွေ ကျွန်မ စိတ်ပူတာကလေး သူတို့ ဘာလို့ များ ဒီအိမ်ကို ဝယ်ရတာလဲလို့ ဒီအိမ်အကြောင်း မသိခဲ့တာများ လား"

ဒေါ်ဝင်းနွယ်ရဲ့ စကားကြောင့် ခင်ပွန်းသည် ကလည်း ...

"တော်စမ်း ဝင်းနွယ် မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားတော့ အဲဒီအိမ်နဲ့ ပတ် သက်တာ ထပ်မပြောမိစေနဲ့ "

"အင်းပါတော် ကျုပ်က ဒါလေး ပြောတာကို မပြောနဲ့ ဆိုလည်း ပြော တော့ဘူး"

ဒေါ်ဝင်းနွယ်လည်း ခင်ပွန်းသည် အနားမှ ထွက်လာခဲ့ လိုက်သည် ။ တစ်ဖက်က ဇနီးမောင်နှံ မှာ လည်း ...

"ကိုမျိုး အိမ်ကတော့ မိုက်သားပဲနော်"

"မိုက်ရမှာ ပေါ့ ကိုမျိုးပဲကို"

"ဟုတ်ပါပြီရှင် အစားအစာတွေကို ခဏထားပြီး ရေချိုးကြစို့ ပြီးမှ ထမင်းစားကြမယ်"

"အင်း ကောင်းသားပဲ"

ထို့နောက် လင်မယား နှစ်ယောက် မီးဖိုခန်းထဲ လာကာ ပါလာသည့် စားစရာများကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားကာ အုပ်ဆောင်းဖြင့် အုပ်ထား ခဲ့ လိုက်၏။ ပြီးတော့ လင်မယား နှစ်ယောက် အလှည့်ကျ ရေချိုးကြ၏။ ရေချိုးပြီးသော် ထမင်းစားရန် မီးဖိုခန်းဘက် ပြန်ဝင်လာလိုက်၏။

"စားကြမယ် ဗိုက်တွေလည်း ဆာလှပြီ"

အုပ်ဆောင်းကို ဖွင့်လိုက်ချိန် မှာ တော့ မြင်လိုက်ရတာက သူတို့ ထားခဲ့သော အစားအစာများက တစ်ယောက်ယောက်က လာစား ထား သည့်နှယ် ပွစာကြနေသည်။ ။ အောက်မှာ လည်း ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ က ပေပွနေသည်။ ။ မျိုးမင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း..

"ကိုမျိုး ကြောင်ဝင်စားတာ များ လား"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး စုရဲ့ ကြောင်ဆိုရင် ဒါတွေအကုန် မစားနိုင်ဘူးလေ"

"ဒါလည်း ဟုတ်သားပဲ ဒါဆိုတာများ ဖြစ်မလဲ"

လင်မယား နှစ်ယောက် စဉ်းစားရ ကျပ်နေ၏။ မျိုးမင်းမှ ...

"နေဦးနော် ကိုယ်ခြံထဲဘက် ကြည့်ဦးမယ်"

မျိုးမင်းဦးလည်း ဇနီးသည် အား ခဏထားခဲ့ကာ ခြံထဲဆင်းကာ အရိပ်အခြည် ကြည့်လိုက်၏။ အခြေနေက ဘာမှ မထူး။ ဒါဆို ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ စားသွားတဲ့ သူက လူလား တိရစ္ဆာန်လား မျိုးမင်း မတွေ့တော့ပဲ အိမ်ထဲပြန်ဝင် ခဲ့လိုက်၏။

"ဘာထူးခြားလဲ ကို"

"မထူးခြားဘူးစု နောက်ရက်တွေ စောင့်ကြည့်ရမှာ ပဲ"

"ဟုတ်လား အခုဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ စားစရာတွေ မရှိတော့ဘူး"

"မပူပါနဲ့ စုရယ် ကိုယ်တို့ အပြင်မှာ သွားစားကြတာပေါ့ ဟုတ်ပြီလား"

"အင်းလေ အခုမှ တော့ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာ ပေါ့"

ထို့နောက် လင်မယား နှစ်ယောက် ညစာကို အပြင်မှာ ပင် သွားစား

ဖြစ်ကြ၏။ ညရောက်သောအခါ အချိန်ကား ၁၁:၄၅ မိနစ်ခန့် ချိန်တွင်
ခွေးများက အူလွန်းလှသည် ။ ချောစုမေမှာ လည်း ခွေးဟောင်သံ ခွေးအူ
သံ တွေကြောင့် လန့်နိုးလာ လေသည် ။ ပြီးတော့ ကြောက်စိတ်များ
လည်း ဝင် လာလေသည် ။ ဘေးမှ ကိုမျိုးကတော့ အိပ်မောကြနေဆဲ။ စု
လည်း ကြောင်စိတ်တွေ ပိုဝင်လာကာ...

"ကိုမျိုး ကိုမျိုးထပါဦး"

"ဘာလဲစုရာ"

"ထပါဆို"

မျိုးမင်းလည်း အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ထလာ၏။

"စု ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာဖြစ်ရမှ လဲ ဒီလောက် ခွေးတွေအူပြီး ဟောင်နေတာ စုကြောက်
လို့ပါ"

"ဘာများ လဲလို့ စုရယ် ခွေးအူတာပဲ အချိန်တန် ရပ်သွားလိမ့်မယ် အိ
ပ်တော့"

"သူပဲ အပြောကောင်း ခွေးက အရမ်းအူနေတာ ဘာများ ဖြစ်လို့ လဲ
မသိဘူး"

"သူတို့ တစ်ခုခုတွေလို့ နေမှာ ပေါ့ စုရယ် အိပ်မှာ သာ အိပ်စမ်းပါ"

ခင်ပွန်းသည် ရဲ့ စကားဆုံးတော့ ချောစုမှာ အထိတ်တလန့်ဖြင့်...

"ဟင် တစ်ခုခု ဟုတ်လား ဘာ ဘာများ လဲဟင် သရဲလားဟင် ဟုတ်
လားကိုမျိုး"

"ခက်ပါလား စုရယ် အဲဒါတော့ ကိုယ်လည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ ကဲ အိပ်

တော့"

"စုတို့ ဒီအိမ်ကြီးကို ဝယ်လိုက်တာ မှားပြီလား မသိဘူးနော်"

"မဆိုင်တာ စုရယ် ဘာမှ လျှောက်တွေး မနေနဲ့ အိပ်တော့နော်"

"အင်း"

ချောစုမေမှာ စောင်ခေါင်းမြီး ခြုံကာ အိပ်လိုက်တော့၏။ စိတ်ထဲတွင် တော့ ကြောက်စိတ်ကြောင့် ရသမျှ ဘုရားစာများ ရွတ်နေလိုက်၏။ ခွေး တွေကတော့ အူနေဆဲ ဟောင်နေဆဲ။ ချောစုလည်း မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော် သွားတော့၏။
